

РЕШЕНИЕ

№ 81

гр. София, 07.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 17.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6692** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 211 от Закона за министерството на вътрешните работи, вр. чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба, подадена от Н. И. Б. срещу заповед № 8121К-9538/22.5.2019 г. на министъра на вътрешните работи, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „забрана за повишаване в длъжност“ за срок от 1 година. Жалбоподателят твърди, че заповедта е издадена в нарушение на административно-производствените правила; на материалния закон и в несъответствие с целта му. Твърди, че в хода на образуваната проверка по чл. 205, ал. 2 ЗМВР не му е предоставена възможността да упражни правото си на защита и да докаже, че не е извършил нарушения на служебната дисциплина – въпреки изричното му желание да бъде запознан със събраните доказателства, такава възможност не му е била предоставена. Същевременно, твърди, че се е запознал с доказателствата на 13-14.5.2019 г. /проверката е образувана със заповед от 19.12.2018 г./, едва след изготвяне на справка от 21.2.2019 г. от извършената проверка и справка от 30.4.2019 г. и няколко дни преди издаване на оспорената заповед. Това довело до невъзможност да разбере в какво се обвинява, както и до невъзможност да ангажира доказателства. При провеждане на производството са му били вменявани различни нарушения, каквито не е извършил. В обжалвания акт формално са обсъдени неговите възражения, като са посочени като неверни и интерпретирани. Поискала е събиране на доказателства в своя защита, като искането не е било прието.

При определяне на вида и размер на наказанието не са взети предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител, съгласно изискванията на чл. 206, ал. 2 ЗМВР. Не е взето предвид, че ако на 13.8.2018 г. не е предприел незабавни действия по чл. 9 от Наредба № 8121з-254/13.2.2017 г., би се стигнало до съществено засягане на обществените отношения относно реда и условията за оценяване резултатите от служебната дейност и съответното възнаграждение. Твърдението за създадено впечатление за липса на обективност при оценяване на служебната дейност не е доказано. Действията, които е предприел, са били в условията на неотложност, в двудневен срок. Не са включени получени награди, а е посочено наказание, каквито не са били налагани. Неправилно е преценена фактическата обстановка. Посочено е, че са обсъждани бележки, без обаче такива да са правени от жалбоподателя. Комисията не е събрала всички доказателства от значение за случая. Същевременно невярно са отразени факти. Твърди, че се е произнасял писмено и мотивирано по оценяването на конкретния служител. Налице е тенденциозно отношение на комисията, което цели неизпълнение на задълженията на началници на отдели. Справките от АСИД не могат да се считат като надеждно доказателство, тъй като в АСИД не винаги се отразява движението на документите – като напр. документи в „специална папка“. Счита, че оспорената заповед противоречи на материалния закон. Буди недоумение как е прието, че не е изпълнил чл. 9 от посочената наредба, след като служителите са били запознати с поставените им оценки, което е удостоверено с техни подписи. Не е взето предвид, че към м. юли не е бил ръководител на структура по чл. 37 ЗМВР. Счита, че не е нарушил чл.15, ал. 3 и 4 от Наредбата.

Ответникът – министърът на вътрешните работи, оспорва твърденията по жалбата. Налице са предпоставки за ангажиране на дисциплинарната отговорност на жалбоподателя

СГП счита, че жалбата е основателна.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е заемал длъжността заместник директор на дирекция „Инспекторат“ към МВР.

По повод сигнали от служители на дирекция „Инспекторат“ за допуснати нарушения на Наредба № 8121з-254/13.2.2017 г. за условията и реда за формиране на допълнително възнаграждение за постигнати резултати в служебната дейност на клужителите на МВР, със заповед от 19.12.2018 г., е разпоредена проверка относно индивидуалното оценяване резултатите от дейността на служителите за първия 6-м. период на 2018 г. и нарушение на Етичния кодекс за поведение на държавни служители.

На 1.4.2019 г. жалбоподателят е бил поканен да даде писмени обяснения, като е дал такива. Въз основа на проверката е наредено събиране на допълнителни доказателства. Изготвена е нова справка от 30.4.2019 г.

По делото се установява, че по отношение на четири служителя са поставени индивидуални оценки за първия отчетен период на 2018 г., с които оценки тези служители са били запознати. Първоначално поставените оценки за трима от

служителите са били 6 – „отлични резултати“, които са били намалени на 5- „много добри резултати“. На комисар С. Д. – началник отдел 02 при ДИ-МВР жалбоподателят е поставена оценка 4 „добри резултати“.

Всички служители са подали възражения срещу поставените оценки. По първите три възражения комисар С. е изготвил и подал становища, получени от комисар Б.. Установени са несъответствия при движението на подадените възражения. В деловодството тези възражения се водят при комисар С., а комисар С. е изготвил становища от 21.8.2018 г., върху които е положена резолюция от 23.8.2018 г. от комисар Б., а едновременно с това е положил и резолюция от 23.8.2018 г. върху възраженията, което в заповедта за наказание се прави извод, че не би било възможно, ако възраженията /съгласно справка от АСИД/ се водят при комисар С.. Направен е извод, че не може да се установи кога са поставени писмените резолюции от Б.. На 30.8.2018 г. възраженията са били пренасочени по системата от комисар Б. към старши комисар Н. Г. – началник „Инспекторат“, като след тази дата няма регистрирано движение на документите.

Предвид изложените факти е прието, че в периода 13.8.2018 г. – 30.8.2018 г., комисар Б., не е изпълнил задълженията си по чл. 9, вр. чл. 11, ал. 2, вр. чл. 13, ал. 4 от Наредба № 8121з-254/13.2.2017 г. В оспорената заповед е прието, че след като на 13.8.2018 г. е утвърден Протокол № 3 с поставените оценки и е поставена резолюция върху становищата, жалбоподателят не е организиран и контролирал предоставянето им в срок на оценяващите ръководители, за спазване на процедурата по чл. 15, ал. 6 от Наредбата – оценяващият ръководител да запознае оценявания служител с окончателната оценка на контролиращия ръководител срещу подпис в сроковете по чл. 14, ал. 8 и 9 от Наредбата. По този начин е прието, че служителите не са били запознати с окончателната им индивидуална оценка, в предвидените срокове.

По отношение на четвъртия служител – комисар Ст. С. се сочи, че жалбоподателят не е изпълнил нито едно от задълженията по чл. 15, ал. 3 и ал. 4 от посочената Наредбата – да изготви писмено становище по възражението съгласно чл. 15, ал. 3 и да го изпрати заедно с копие от протокол по Приложение №3 до контролиращия ръководител в 3-дневен срок от получаване на възражението.

Прието е, че е налице нарушение по смисъла на чл. 194, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗМВР, както и че е налице системност на нарушенията по смисъла на § 1, т. 22 от ДР на ЗМВР.

Жалбоподателят е подал възражения, които са подробно обсъдени в оспорената заповед.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице, адресат на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание, считано от датата на връчване на заповедта, поради което е процесуално допустима.

Оспорената заповед е издадена от компетентен за това орган – министърът на вътрешните работи.

Спазени са установената писмена форма по чл. 59 АПК и съдържание за издаване на административен акт - чл. 210 ЗМВР, съгласно който заповедта следва да съдържа извършителят, мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които

то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта.

По съответствие на заповедта с процесуалните изисквания. Съдът намира, че при издаването на заповедта са спазени специалните административно-производствени правила по ЗМВР. При издаване на заповедта, ответникът е спазил двумесечният срок по чл. 195, ал.1 ЗМВР за налагане на дисциплинарно наказание, който съдът намира, че започва да тече от момента, в който дисциплинарният орган се е запознал с всички относими факти и обстоятелства и са му станали известни нарушителя и извършеното от него дисциплинарно нарушение, т.е. събрани са всички относими към нарушението доказателства.

В тази връзка, съдът намира за неоснователни твърденията на жалбоподателя за допуснати процесуални нарушения на правото му да се запознае със събраните доказателства. Видно от преписката, жалбоподателят е бил запознаван своевременно със заповедите за извършване на проверката, както и за удължаване на срока. Той е имал възможност и се е възползвал от правото си да поиска събиране на нови доказателства, което искане е и уважено, като са извършени допълнителни действия по събиране на доказателства.

Предвид така установеното съдът намира, че е неоснователно твърдението за съществени процесуални нарушения, а именно –невъзможност да разбере в какво се обвинява. На всеки етап от проверката жалбоподателят е бил запознаван с резултатите от нея, като е участвал активно при събиране на доказателствата; предоставяна му е била възможност да подава искания и писмени обяснения. Дори и да се приеме, че не е бил запознаван с всяко едно доказателство, към момента, в който то е било прилагано към преписката, това обстоятелство не е довело до нарушаване или затрудняване осъществяването на неговата защита, поради което и не би могло да се приеме наличие на съществено процесуално нарушение. Същевременно, съдът намира, че е неоснователно твърдението, че формално са обсъдени възраженията на жалбоподателя. Всички те изключително подробно и мотивирано, видно от обжалваната заповед, са обсъдени.

По съответствие на заповедта с материалния закон.

На първо място, от доказателствата по делото се установява фактическия състав на деянието, за което жалбоподателят е бил наказан. Установява се, че в периода 13-30.8.2018 г. не изпълнил задължението си да предаде окончателните оценки за запознаване от страна на оценявания служител. Жалбоподателят /чиято е указаната му доказателствена тежест/ не оспори справките от АСИД като документи относно удостоверените факти, нито ангажира доказателства, от които да може да се направи извод в подкрепа на твърдението му, че не отразяват действителното движение на документооборота. Същевременно, те удостоверяват, че възраженията на служителите са били предадени на жалбоподателя за определяне на окончателна оценка, без обаче в справките от деловодната система да е отразено предаване на документите на комисар С. за запознаване служителите с окончателните оценки.

Посоченото деяние съдът намира, че правилно е подведено под нормата на чл. 9, вр. чл. 11, ал. 2, вр. чл. 13, ал. 4, както и чл. 15, ал. 6 от Наредба № 8121з-254/13.2.2017 г. Ето защо е осъществена нормата на чл. 194, ал. 2, т. 1 и т. 2 ЗМВР – налице е неизпълнение на издадените въз основа на ЗМВР подзаконовни нормативни актове, както и неизпълнение на служебни задължения.

В оспорената заповед, при спазване на чл. 206, ал. 2 ЗМВР, се съдържат подробни

мотиви относно определяне вида и размера на наказанието, като е съобразена тежестта на извършеното нарушение; настъпилите вредни последици, обстоятелствата, при които е извършено нарушението, формата на вината, както и цялостното поведение на държавния служител по време на службата му. Съдържат се мотиви и относно вида и размера на наказанието. В жалбата се съдържа оспорване на заповедта в частта относно отразените наказания, но видно от представените по делото доказателства, съдът намира, че посоченото оспорване е неоснователно.

Ето защо съдът намира, че оспорената заповед е издадена в съответствие с материалния закон, поради което и е неоснователна.

По разноските: С оглед изхода на делото жалбоподателят дължи разноски за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 300 лв.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 АПК, настоящия съдебен състав на Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. И. Б., ЕГН [ЕГН] срещу заповед № 8121К-9538/22.5.2019 г. на министъра на вътрешните работи, с която му е наложено дисциплинарно наказание „забрана за повишаване в длъжност“ за срок от 1 година.

ОСЪЖДА Н. И. Б. ДА ЗАПЛАТИ на министерството на вътрешните работи сумата от 300 лв. разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване /чл. 211, изр.последно ЗМВР/.

СЪДИЯ: